

ἀκουμμέρκιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκ'μμέρκιαστους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουμμερκιαστός < *κουμμερκιάζω < κουμμέρκι.

1) Κυριολ. ἀτελώνιστος. 2) Μεταφ. ἀπερίσκεπτος: Αὐτὸς ἡ-γ-ᾶθριπους εἶναι διπ' ἀκ'μμέρκιαστους 'ς τὴ δ' λειά τ'.

ἀκουμουλίαςτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀκουλούμαστος Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουμουλίαςτός < κουμουλιάζω.

Ὁ μὴ συσσωρευμένος ἔνθ' ἀν.: Ἀκουμουλίαςτα² σταδᾶ (σταχύα) Χαλδ. Ἀκουλούμαστη σταφίδα Λεξ. Ἐλευθερουδ.

ἀκουμπέτι ἐπίρρ. πολλαχ. ἀκουμπέτ' Ἡπ. ἀκουδέτ' Ἰμβρ. ἀκ'μπέτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκ-κιπέτ-τι Κύπρ. ἀγαμπέτ' Θράκ. (Μάδυτ.) ἀχ'μπέτ' Ἡπ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *akıbet*.

1) Ἐπὶ τέλους, τέλος πάντων Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Οἰν. κ. ἀ.) Νάξ. κ. ἀ.: Συλλοῖσθηκε, συλλοῖσθηκε καὶ ἀκουμπέτ' βρῆκε τὸν τρόπο νὰ τὸν κάμῃ δικό του Ἡπ. Ἀκουδέτ' μὲ γέλασες Ἰμβρ. Ἀκουμπέτι ἔβρεξε Οἰν. 2) Ἐν τούτοις, παρὰ ταῦτα Κύπρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐγὼ εἶπα νὰ μὴν τὸ κάνῃς κ' ἐοὺ ἀκουμπέτι πῆγες καὶ τό 'κανες Καλάβρυτ. Τό 'λεγε καὶ ἀκουμπέτι τό 'κανε Ἀνδρίτσ. Ἐκαμες ἀκ-κιπέτ-τι² ἰδεῖνον ποῦ 'θελες Κύπρ. Τὸν βάρισι ἀκ'μπέτ' Αἰτωλ.

ἀκούμπιαστος ἐπίθ. Κύπρ. κ. ἀ. ἀκουμπίαςτος Πόντ. (Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκουμπᾶστος Πόντ. (Χαλδ.) ἀκουμπιάγος Πόντ. (Χαλδ.) ἀκουμπᾶγος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουμπιάστός < κουμπιάζω.

1) Ὁ μὴ κομβωθείς, ὁ μὴ θηλυκωθείς, ἀθληλῦκτος, ἐπὶ ἐνδύματος ἔνθ' ἀν.: Τὸ πουκάμισόν σου ἔν' ἀκούμπιαστον τὸ 'εν-νὰ κρυώσης ('εν-νὰ=θὰ) Κύπρ. Τὸ καμῖσι μ' ἀκουμπίαςτον ἔν' Τραπ. Χαλδ. 2) Συνεκδ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐνδυμὰ του θηλυκωμένον Πόντ. (Ὁφ.): Ἀκουμπᾶστο πορπατεῖ τό γαρδέλλ'. Συνών. ἀκούμπωτος II, ξεκούμπωτος.

ἀκούμπωτος ἐπίθ. ἀκόμπωτος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) — Λεξ. Λάουνδ. ἀκόδωτος Κρήτ. ἀκόμπουτος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀκόμπουτους Θράκ. ἀκούμπωτος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν. Τραπ.) ἀκούδωτος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουμπωτός < κουμπώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

I) Ὁ μὴ ἔχων κόμβους Ἡπ. — Λεξ. Λάουνδ.: Τριχὰ ἀκούμπωτη Ἡπ. II) Ὁ μὴ κομβωθείς, ὁ μὴ θηλυκωθείς, ἐπὶ ἐνδύματος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν. Τραπ.): Γιλέκο-σακ-κάκι ἀκούμπωτο σύννηθ. Ἀκούμπωτον καμῖσ' Τραπ. β) Συνεκδ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐνδυμα αὐτοῦ θηλυκωμένον Βιθυν. Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ἀκούμπιαστος 2, ξεκούμπωτος. γ) Ἀκατάστατος Βιθυν. δ) Ὁ μὴ ἀπατηθείς Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

ἀκουνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουν-νος Κῶς Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. κούνα.

1) Ὁ μὴ ἔχων πυρῆνα, ἐπὶ καρπῶν ἔνθ' ἀν.: Ἀκουν-να σταφύλια Σύμ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀνόητος Σύμ.

ἀκούπιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀκούπιγος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουπιστός < κουπίζω.

Ὁ μὴ στραφεὶς ἀντιστρόφως μὲ τὸ στόμιον πρὸς τὰ κάτω, ὁ μὴ ἀνεστραμμένος, ἐπὶ ἀγγείων καὶ σκευῶν ἐν γένει ἔνθ' ἀν.: Ἀκούπιστον σκαφίδ' Χαλδ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ πεσὼν πρηγῆς Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.): Οὐλ' ἐκουπίγαν καὶ εἶνας ἐπέμ'νεν ἀκούπιγος Χαλδ.

ἀκούπωτος ἐπίθ. Βιθυν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουπωτός < κουπώνω.

Ὁ μὴ καλυφθεὶς, ὁ μὴ σκεπασθεὶς.

ἀκουρασῖα ἡ, Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. κούρασι. Πβ. ἀ-στερητ. I β. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ μὴ κουράζεται τις.

ἀκούραστα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκούραστος.

Χωρὶς νὰ κουράζεται τις, ἀόκνως: Ἀκούραστα δουλεύει αὐτὸς ὁ ἐργάτης.

ἀκούραστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀκούραστε Τσακων. ἀκόραστες Σκυρ. ἀκούρατος Πόντ. (Κερασ.) ἀκούραχτος Πόντ. (Κερασ.) ἀκούραγος Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουραστός < κουράζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ μὴ κουραζόμενος ἢ ὁ μὴ κουρασθεὶς, ὁ μὴ ἀποκάμων, ἀκαταπόνητος κοιν. καὶ Πόντ.: Ἀκούραστος ἄνθρωπος, ὅλο τρέχει καὶ ποτὲ δὲν κάθεται. 2) Ὁ ἀλύγιστος ἢ ὁ μὴ τεθλασμένος, ἐπὶ ξύλου συνήθως Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.): Τὸ ξύλον ἀκούραγον ἔν'. 3) Ὁ μὴ ἔχων πτυχάς, συνεπτυγμένος, λείος, ἐπὶ ὑφασμάτων, χάρτου κττ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

ἀκούρδιστος ἐπίθ. κοιν. ἀκούρδιγος Πελοπν. (Αἰγ. Κορινθ.) ἀκούρδιστος σύννηθ. ἀκούρτιστος Κύπρ. ἀκούρδιστος Λεξ. Περίδ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουρδιστός < κουρδίζω, παρ' ὃ καὶ κορδίζω. Ὁ τύπ. ἀκούρδιστος καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἐπὶ ὀργάνου μουσικοῦ, ὁ μὴ κουρδισμένος, ὁ μὴ ἔχων ἐντεταμέναις τὰς χορδὰς καὶ ἐπὶ ὥρολογίου, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐλατήριον ἐντεταμένον κοιν.: Βιολί - πιάνο - ρολοὶ ἀκούρδιστο κοιν. Συνών. ἀκούρδευτος.

ἀκούρευτος ἐπίθ. (I) κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀκούριφτους βόρ. ιδιώμ. ἀκούιφτους Σαμοθρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀκούρευτος.

1) Ὁ μὴ κουρευθεὶς, ὁ μὴ κεκαρμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀκούρευτο κεφάλι-μουστάκι. Ἀκούρευτα μαλλιά - πρόβατα κοιν. Παιδὶ ἀκούρευτο Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Ἀσμ.

Τῆς Πηνελγῶς τὰ πρόβατα 'ς τοὺν ἡλίον τὰ καημένα, ἀνάρμικτα κὶ ἀκούριφτα 'ς τοὺν κάμπου τὰ καημένα

